

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: L. K.
st. přísl.
t. č. v

zastoupen Mgr. Ladislav Bárta, advokát
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava
proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,
Odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2019, č. j. 106358-80/ČJ-2019-060023-SVZ,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2019, č. j. 106358-80/ČJ-2019-060023-SVZ se zrušuje.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava se přiznává odměna za zastupování žalobce v řízení před soudem ve výši 6800 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2019, č. j. 106358-80/ČJ-2019-060023-SVZ (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce podle ust. § 125 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 5. 2019, č. j. KRPB-106358-25/ČJ-2019-060023-Z (dále jen „rozhodnutí o zajištění“). Doba zajištění žalobce byla podle výše uvedeného ustanovení zákona prodloužena o 60 dnů, tj. od 1. 1. 2020 do 29. 2. 2020.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná v první řadě uvedla, že k zajištění žalobce bylo přistoupeno z důvodu toho, že v jeho případě existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.
3. Žalovaná následně zrekapitulovala skutkový stav věci, přičemž zejména zdůraznila, že žalobce policistům sdělil, že se jmenuje L. K., přičemž se narodil dne na Ukrajině. V minulosti měl být zbaven státního občanství a platný cestovní doklad nemá již asi 20 let. Následnou lustrací v informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci SIS II jako nežádoucí cizinec (žádající země Polsko a Maďarsko). Na základě toho žalovaná zdůraznila, že žalobci byl prokazatelně zakázán vstup a pobyt na území schengenského prostoru příslušnými orgány Polska a Maďarska. Z toho důvodu byl žalobce zajištěn, přičemž byla lustrace jeho osoby v evidenci EURODAC pozitivní. V minulosti byl žalobce veden jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku.
4. Následně příslušný správní orgán obdržel informaci o důstojníka PČR na Ukrajině, že žalobce není v současné době držitelem platného cestovního dokladu Ukrajiny, přičemž naposledy překročil ukrajinské státní hranice dne 23. 8. 2018, kdy měl u sebe cestovní doklad Ukrajiny č. Žalobce se měl k uvedeným skutečnostem vyjádřit v rámci podání vysvětlení za přítomnosti tlumočnicka způsobem, že žije již 19 let na ulici v různých evropských státech. Mezi lety 2001 až 2015 pobýval na několika místech v Rusku, kde žije ve Volgogradu jeho sestra s rodinou. V roce 2016 byl žalobce po asi dvou měsících pobytu zadržen v Bělorusku a poslán zpět na Ukrajinu. Ačkoliv zde žalobce měl opakovaně požádat o vydání cestovního dokladu, žádný neobdržel, a to mimo jiné proto, že neměl rodný list a odmítl podepsat doklad o tom, že pobýval v psychiatrické léčbě. Následně žalobce odcestoval přes Polsko do České republiky, přičemž je jeho záměrem pokračovat do Francie.
5. Na základě uvedených skutečností žalovaná uvedla, že z jednání žalobce lze dovozovat snahu o zmaření opatření v podobě zákazu pobytu na území EU. Žalobce navíc nemá na českém území ani přechodné bydliště a nedisponuje cestovním dokladem, protože nejsou dány podmínky pro uplatnění mírnějšího opatření, než jaké představuje zajištění cizince.
6. Správní orgán dále zaslal cestou Odboru mezinárodní policejní spolupráce PP PČR Praha žádost o zaslání rozhodnutí o zařazení cizince do systému SIS II (žádající země Maďarsko a Polsko). Ze strany maďarských orgánů bylo získáno sdělení o tom, že žalobci byl uložen zákaz vstupu a pobytu z důvodu nelegálního překročení hranic do

25. 2. 2020. Další dokumenty týkající se žalobce správní orgán neobdržel. Podobně centrála SIRENE Polsko sdělila, že žalobce byl dne 9. 12. 2016 stejně jako v minulosti vrácen na Ukrajinu pohraniční policií, přičemž byl z důvodu svých nelegálních vstupů na polské území vložen do národní databáze se zákazem vstupu do země. Požadované dokumenty však nebyly správnímu orgánu doposud doručeny. Dne 7. 6. 2019 poté správní orgán obdržel další sdělení maďarské strany, ke kterému byly přiloženy otisky a fotografie odpovídající osobě žalobce.
7. Ředitelství služby cizinecké policie v Praze následně požádalo Velvyslanectví Ukrajiny o ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu. V této souvislosti ukrajinské Velvyslanectví telefonicky požádalo o opětovné vyplnění tiskopisů v příslušné jazykové mutaci, a to pro účely ověřování totožnosti žalobce, neboť dříve poskytnuté informace nejsou dostačující. Podle sdělení pracovníků Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšných Lhotách žalobce odmítl dané formuláře vyplnit. V důsledku toho příslušný správní orgán nadále vyčkává na vyjádření Velvyslanectví Ukrajiny, zda byla totožnost žalobce ověřena a zda mu bude vydán náhradní cestovní doklad umožňující jeho vycestování. Z uvedených skutečností podle žalované vyplývá, že ukrajinská strana stále provádí prověřování ve svých evidencích s negativním výsledkem, přičemž žalobce nadále odmítá spolupracovat. Správní vyhoštění proto nebylo možné v původně stanovené době zajištění realizovat.
8. Závěrem žalovaná doplnila, že žalobce přestal se správním orgánem komunikovat a spolupracovat ve chvíli, kdy mu bylo sděleno, že bude umístěn do příslušného zařízení pro zajištění cizinců. Kromě toho, že žalobce odmítl vyplnit ukrajinskou stranou vyžádané tiskopisy, odmítl si rovněž převzít rozhodnutí o zajištění a nadále se nechťel k věci a své osobě vyjadřovat. K tomu žalovaná uvedla, že doba zajištění byla prodloužena o 60 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

III. Žaloba

9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že bylo nesprávně aplikováno ust. § 125 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nelze dospět k závěru, že by žalobce se žalovanou zcela principiálně nespolečně pracoval. Naopak žalobce sdělil pravdivé údaje o své totožnosti, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu. Tyto údaje žalobce sdělil nejprve policejní hlídce a následně je zopakoval do protokolu o podání vysvětlení ze dne 7. 5. 2019, přičemž současně podrobně popsal svoji pobytovou minulost. Tvrzení žalobce byla poté úspěšně ověřena lustrací jeho osoby v evidencích SIS II a EURODAC.
10. Podle názoru žalobce nelze z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistit, jakým způsobem měl žalobce znemožnit svoji identifikaci či vydání náhradního cestovního dokladu. Z toho důvodu žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když žalovaná v rámci jeho odůvodnění neupřesnila, jaké zásadní údaje byly od žalobce vyžadovány a z jakého důvodu jsou nezbytné za účelem ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. K tomu žalobce doplnil, že zajištění cizince představuje výrazný zásah do svobody jednotlivce, a to zejména za předpokladu, že by mělo trvat až 545 dnů.

11. Na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění proto musí být kladeny zvýšené požadavky, přičemž nelze akceptovat přístup, kdy se žalovaná v podstatě vůbec nezabývala druhem a povahou dalších údajů, které měly být ukrajinskou stranou vyžadovány. V této souvislosti žalobce vyslovil obavu, zda prodlužování zajištění není pouze důsledkem nevůle ukrajinských orgánů veřejné moci k přijetí bezprizorního občana. Vyloučit navíc nelze ani okolnost, že ukrajinská strana nedisponuje žádnými dokumenty, podle kterých žalobce je ukrajinským státním občanem.
12. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

13. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná nejprve podrobně zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení. Následně k námitkám žalobce uvedla, že úkony související se zabezpečením cestovního dokladu cizinci, obnášející také získání osobních údajů potřebných k ověření totožnosti dané osoby, a to v rozsahu, v jakém byly stanoveny dožádanou stranu (Ukrajina), provádí Ředitelství služby cizinecké policie. Žalovaná zkoumá to, zda jsou po celou dobu zajištění splněny zákonem stanovené podmínky.
14. V této souvislosti žalovaná ocitovala obsah své korespondence s Ředitelstvím služby cizinecké policie, ze které vyplývá, že Velvyslanectví Ukrajiny požádalo o trpělivost a opětovné vyplnění tiskopisů v příslušné jazykové mutaci, neboť se jedná o údaje nezbytné k ověření totožnosti žalobce. Žalobce však součinnost v tomto směru odmítl, přičemž si nepřevzal ani rozhodnutí o zajištění a nechtěl se k věci dále vyjadřovat. Z toho důvodu tak Ředitelství služby cizinecké policie vyčkává na vyjádření Velvyslanectví Ukrajiny ve vztahu k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu. Dosavadní prověřování bylo s negativním výsledkem.
15. Žalovaná nepopřela, že žalobce v počátku řízení spolupracoval. Na druhou stranu následně vše, co o své osobě uvedl, odvolal (podání ze dne 29. 8. 2019). S ohledem na skutečnost, že příslušné orgány veřejné moci Ukrajiny podle vzájemné komunikace nadále usilují o ověření totožnosti žalobce, nelze podle názoru žalované hovořit o nevůli Ukrajiny k přijetí žalobce jako bezprizorního občana.
16. Ze shora uvedených důvodů proto žalovaný krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
18. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel

ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.

19. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
20. Ze **správního spisu** zaslaného žalovanou na výzvu soudu a zbývající části spisové dokumentace připojené k související věci žalobce (řízení vedené pod sp. zn. 33 A 54/2019) krajský soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Žalobce byl poprvé zajištěn dne 6. 5. 2019 hlídkou Policie ČR, přičemž uvedl ke zjištění své totožnosti jméno a příjmení a datum narození. Podle svého tvrzení je osobou bez státní příslušnosti a nemá žádný doklad totožnosti ani cestovní doklad.
21. Ve spisu jsou obsaženy výstupy ze systému Schengenský IS II, kde se uvádí, že žalobce podle svého jména a příjmení je nežádoucím cizincem, jemuž je do 24. 9. 2021 zakázán vstup na území schengenského prostoru. V systému EURODAC byla nalezena shoda se záznamem s Polska. Podle sdělení styčného důstojníka Policie ČR v Kyjevě nebyl žalobce osobou, která je držitelem platného cestovního dokladu Ukrajiny. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 7. 5. 2019 žalobce uvedl, že nemá žádný doklad od roku 2000, pobývá v ČR od poloviny března 2019, neboť chtěl jet do Francie. Neví o tom, že by měl zakázán pobyt na území EU. Nemá ani žádné peníze a nikoho zde nezná. Protokol o podání vysvětlení žalobce podepsal. Následně byl zajištěn ode dne 6. 5. 2019 do 4. 7. 2019 na základě rozhodnutí žalované ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) ZPC za účelem správního vyhoštění. Dále je zřejmé, že žalobce odmítl podepsat dokument o shodě osobních údajů datovaný dnem 7. 5. 2019. Žalovaná dále požádala přípisem ze dne 6. 5. 2019 ukrajinský konzulát v Brně o prověření údajů a totožnosti žalobce. Styčný důstojník Policie ČR v Kyjevě sdělil, že v ukrajinské databázi Dněpropetrovské oblasti se vyskytují pod tímto jménem a příjmením dvě osoby. Dále se žalovaná obrátila i na Generální konzulát Ruské federace v Brně, který ovšem sdělil, že uvedené údaje nejsou dostačující pro odeslání žádosti na ruské ministerstvo vnitra.
22. Podle sdělení Policejního prezidia ČR ze dne 23. 5. 2019, odboru mezinárodní policejní spolupráce byla osoba žalobce vložena do SIS jako nežádoucí osoba, neboť opakovaně nelegálně překročila ukrajinsko-polské hranice a bylo jí uděleno správní vyhoštění. Dále podle sdělení SIRENE Maďarsko, žalobce nelegálně překročil ukrajinsko-maďarskou hranici a byl mu udělen zákaz vstupu do Schengenského prostoru na dobu tří let do 25. 2. 2020.
23. Žalobci byla prodloužena doba trvání zajištění rozhodnutím žalované ze dne 1. 7. 2019 na dalších 60 dnů, a to až do 2. 9. 2019. Ukrajinský konzulát v Brně sdělil až dne 30. 7. 2019, že nemá žádné informace ohledně osoby žalobce. Podle sdělení ŘCP Praha ze dne 27. 8. 2019 obdržela tato složka telefonickou informaci od Velvyslanectví Ukrajiny, že řízení o ověření totožnosti jmenovaného cizince nadále probíhá a je třeba vyčkat na stanovisko příslušných orgánů na Ukrajině. Následně ŘCP Praha požádalo příslušné pracovníky v ZZC Vyšní Lhoty sdělení, že cizinec odmítl tiskopisy nezbytné k ověření totožnosti vyplnit s tím, že policii nevěří.

Následně na to bylo vydáno další rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce ze dne 24. 10. 2019, a to až do dne 31. 12. 2019.

24. Následně bylo vydáno dne 18. 12. 2019 napadené rozhodnutí, jímž byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 125 odst. 2 písm. b) ZPC na dalších 60 dnů až do dne 29. 2. 2020. Žalované byl poté dne 12. 2. 2020 doručen cestovní doklad Ukrajiny znějící na jméno žalobce CR300083 s platností od 6. 2. 2020 do 6. 8. 2020. Žalovaná poté přikročila k realizaci správního vyhoštění - průvozem cizince přes území SR na Ukrajinu. Zajištění cizince bylo ukončeno ke dni 20. 2. 2020.
25. Krajský soud při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v příslušných ustanoveních zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) ZPC platí, že *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*
26. Podle ustanovení § 125 odst. 2 písm. a) až c) ZPC platí, že *police je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věty první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud a) cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, b) cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, nebo je odmítá uvést, nebo c) v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.*
27. Jak je zřejmé ze správního spisu, žalovaná v předmětné věci opakovaně prodlužovala zajištění žalobce od 7. 5. 2019 do 29. 2. 2020 z toho důvodu, že se pokoušela ověřit jeho sdělenou totožnost u ukrajinských orgánů, a to za účelem vystavení cestovního dokladu. Poté, co doba zajištění přesáhla zákonem stanovenou první maximální hranici 180 dnů, žalovaná v napadeném rozhodnutí sáhla po aplikaci citovaného ustanovení § 125 odst. 2 písm. b) ZPC a prodloužila zajištění nad tuto dobu o dalších 60 dnů.
28. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že *prodloužení doby zajištění podle § 125 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je možné pouze tehdy, existuje-li mezi sdělením nepravdivých údajů cizincem a skutečností, že se cizince nedaří vyhostit, příčinná souvislost* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 8 As 67/2012-54). Z citovaného rozsudku dále vyplývá (viz bod 29 odůvodnění), že posouzení, zda sdělení nepravdivých údajů je příčinou, pro kterou se cizince nedaří vyhostit, bude vždy závislé na konkrétních okolnostech daného případu, které je správní orgán povinen dostatečně a řádně objasnit. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, že v každém řízení o zajištění cizince je správní orgán povinen zjistit řádně a dostatečně skutkový stav, který je rozhodný pro zákonem stanovený postup, a tento skutkový stav musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doložen v předloženém spisu (viz např. rozsudky ze dne 2. 11. 2011, čj. 1 As 119/2011 - 39, ze dne 18. 1. 2012,

- čj. 3 As 23/2011 - 82, či výše zmíněný rozsudek čj. 1 As 132/2011 - 51). To platí tím spíše, jedná-li se o rozhodnutí o prodloužení zajištění nad dobu 180 dnů, které je možné jen za výjimečných okolností. Správní orgán musí přezkoumatelným způsobem vysvětlit, jaké důvody ho vedly k využití zmiňovaného postupu.
29. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná v předmětné věci těmto požadavkům nedostála, a to z následujících důvodů. Předně je třeba přitakat žalobci v tom, že rozhodnutí trpí namítanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) ohledně zodpovězení klíčové otázky pro kvalifikaci situace pod ustanovení § 125 odst. 2 písm. b) ZPC, a to jakým způsobem měl žalobce znemožnit svoji identifikaci či vydání náhradního cestovního dokladu. Ze spisu je sice patrné, že žalobce v průběhu řízení (resp. svého zajištění) přestal postupně poskytovat žalované součinnost a odmítal podepisovat některé listiny. Nicméně zároveň v průběhu řízení bylo žalovanou několikrát ověřeno, že jméno a příjmení žalobce, jakož i datum narození a údaje o pobytu na Ukrajině odpovídají záznamům ze systému SIS a sdělením orgánů jednotlivých členských států, které vedou žalobce jako nežádoucí osobu a které také uložily žalobci správní vyhoštění (Polsko, Maďarsko). Pokud žalobce již dále odmítal poskytovat součinnost, rozhodně to nevedlo k tomu, že by nemohl být ve spolupráci s ukrajinskými orgány identifikován a že by mu nemohl být vystaven náhradní cestovní doklad, k čemuž také následně došlo.
30. Klíčovým důvodem pro prodloužení zajištění se pro žalovanou stala skutečnost, že žalobce měl pracovníkům ZZC Vyšní Lhoty odmítnout vyplnění formulářů zaslaných ukrajinským velvyslanectvím. Tato skutečnost je ve správním spisu dokumentována pouze sdělením ŘCP Praha ze dne 27. 8. 2019. Ve spisu však nejsou založeny ani tyto formuláře, které měl žalobce vyplnit, ani kopie úředního záznamu či protokolu o tom, že žalobce skutečně odmítl pracovníkům ZZC Vyšní Lhoty poskytnout součinnost. Bylo pak úkolem žalované, aby si tyto listiny vyžádala a v napadeném rozhodnutí je vyhodnotila.
31. V tomto ohledu je ovšem napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné, neboť vychází pouze ze zprostředkovaně sdělených skutečností, o nichž sama žalovaná neměla žádný bližší poznatek a nemohla je tedy náležitě vyhodnotit. Krajský soud zdůrazňuje, že aplikovaná skutková podstata prodloužení zajištění podle § 125 odst. 2 písm. b) ZPC požaduje, aby cizinec uváděl nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, nebo je odmítl uvést. Žalovaná však ve své úvaze ani neobjasnila, kterou část skutkové podstaty měl žalobce svým jednáním naplnit (tzn. uvedení nepravdivých údajů, anebo neuvedení údajů, které byly *nezbytné* pro zajištění náhradního cestovního dokladu. To představuje zásadní pochybení (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č.j. 7 Azs 11/2016 – 30). Jak je patrné z navazujícího vývoje věci, i bez součinnosti s žalobcem byl ukrajinskou stranou nakonec náhradní doklad zpracován a zaslán, takže žalobce mohl být navrácen na Ukrajinu. Žalovaná se zdůvodnění nezbytnosti neposkytnutých údajů vůbec nezabývala, pročez je zcela naplněn důvod nepřezkoumatelnosti nosných důvodů napadeného rozhodnutí.
32. Krajský soud tedy v označených nedostacích napadeného rozhodnutí spatřuje vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s., neboť žalovaná nepřezkoumatelně

zdůvodnila rozhodovací důvod napadeného rozhodnutí, a navíc ke zdůvodnění těchto otázek neměla ani dostatečnou oporu ve spisovém materiálu.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu shledal důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že již došlo k propuštění žalobce ze zajištění a jeho navrácení zpět na Ukrajinu, nebylo třeba vracet věc žalované k dalšímu řízení.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalobci nevznikly náklady řízení a žalovaná nebyla ve věci úspěšná. Proto krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení.
35. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi krajský soud určil odměnu za právní zastoupení krajský soud určil ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobce přísluší částka 6800 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Jelikož žádné jiné náklady žalobce neuplatnil a ani nevyplývají ze spisu, činí tato částka i celkovou sumu náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaná povinna nahradit žalobci k rukám jeho zástupce za podmínek stanovených ve výroku III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. března 2020

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,

samosoudce